

EL TREBALL ARTÍSTIC DE MILÓS GRAS

MARIBEL BANDRÉS

Des dels murals de ceràmica passant per la pintura i l'escultura de petit format i arribant a les joies, l'obra d'aquesta artista igualadina ha fet un llarg recorregut. La seva completa formació artística l'ha portat a experimentar en camps ben variats i la seva efervescència creadora l'ha conduït a provar multitud de tècniques. No és un fenomen estrany en l'art, perquè en l'art tot es relaciona i el pintor, l'escultor i el joier viuen en constant creació. La ment de l'artista mai no des cansa i qualsevol visió, qualsevol idea o pensament, pot ser un punt de referència per a la seva imaginació, i la via quotidiana és sens dubte un estímul per a aquesta inspiració.

A l'italià Benvenuto Cellini (1500-1571), que també va passar per diversos camps fins arribar a la joieria, se'l va anomenar *l'home complet del Renaixement* per aquest afany de recerca. Quan va entrar al servei de Cosme de Mèdicis, a Florència, va haver d'exercir no sols com a escultor, sinó també com a orfebre i com a joier, i les seves obres, que van ser molt admirades en el seu temps, són encara avui una referència per a l'artista. L'historiador i crític d'art Julio Carlo Argán diu que, en el cas de Cellini, la tècnica estimulava la imaginació. Els alemanys Albrecht Dürer (1471-1528) i Hans Holbein (1497-1543), a més de pintar, també es van dedicar a la joieria com a complement del seu art.

L'obra de la Milós Gras ha seguit una evolució lògica; si de Cellini es deia, utilitzant el llençatge de la seva època, que era *l'home complet*, de la nostra artista igualadina, en llenguatge con-

temporani, caldria dir que és una *artista interdisciplinar*. Va saber enfrontar-se amb èxit a grans obres i les seves petites creacions són un culte a la sensibilitat; els seus treballs són obres d'art, obres funcionals i objectes bells. La dicotomia entre el que és gran i el que és petit, entre el monument i la joia familiar, es redueix a la simple creació quan, com en el cas d'ella, es tracta l'escultura com una joia i la joia com una escultura.

La seva tasca quotidiana és un constant moviment creatiu, des de les obres d'inspiració personal a les d'interpretació quan es tracta d'encàrrecs. Ella sap millor que ningú materialitzar les idees dels altres en creacions que tenen *denominació d'origen* perquè porten implícit el seu segell inconfusible, cosa que no resulta gens estranya perquè el procés de creació per a les unes i les altres és el mateix. L'estudi que fa de cada peça i el toc personal que hi posa és una autèntica troballa, perquè sap captar la càrrega simbòlica i el missatge que aquest tipus d'obres comporten, i sap expressar-ho lliurement amb una nova creació. Podem veure'n el resultat en les insígnies, trofeus i peces d'homenatge que ha realitzat per a empreses i associacions: Llongueras, Fundació de la Mujer Emprendedora (FIDEM), Directius de l'Any, a Rovira Beleta per la seva tasca en el cinema i el que la ciutat d'Igualada va lliurar el mes de maig passat al príncep d'Astúries, per esmentar-ne només alguns.

L'escultura de Milós Gras és un referent a la sensibilitat (formes geomètriques, formes perfec-

tes) i l'encertada elecció dels materials utilitzats no deixa indiferent ningú. Són peces estudiades magistralment, són volums purs, línies aerodinàmiques i estilitzacions de gran força expressiva. Són realitats i abstraccions que tenen, a més, un segell futurista per aquesta mateixa tendència dinamitzadora, de manera que cada obra esdevé un símbol. Joga amb encert amb els plens i els buits, perquè els col·loca amb perfecta harmonia fent que siguin objectes bells i, per tant, escultures per ser viscudes. De tècnica depurada, juga amb superfícies planes i amb formes corbades, i n'obté peces en les quals res no resulta superflu per la seva mateixa singularitat

LES JOIES DE MILÓS GRAS COM A PETIT FORMAT DE LA SEVA ESCULTURA

Les joies han tingut en la història valors estètics i han estat lligades a la vida de la gent, acompanyant-la al llarg de la seva existència i transcendent de generació en generació. Eren reflex de la societat on s'exhibien i han estat un complement de la indumentària, fins a arribar a ser cosides al vestit, tal com veiem en els quadres de Sánchez Coello o Velázquez, per exemple (això implicava que cada cop que canviaven de vestit calia descosir les joies i guardar-les per ser cosides en una propera ocasió).

Avui existeix una nova sensibilitat en joieria, i es tendeix a la simplicitat. En aquest sentit, les joies de Milós Gras estan influïdes per la moda en tant que la joia és un complement de la indumentària i hi juga el mateix paper que les d'abans; són reflex del nostre temps i poden enriquir i adornar qualsevol vestit, perquè la depuració que duu a terme en el disseny les fa tan funcionals que poden portar-se en qualsevol moment. Una joia de Milós Gras tant queda bé damunt d'un senzill jersei com sobre un vestit "de mudar": n'és un exemple l'Agulla de plata i or que va ser premi internacional Barnajoya 1986.

Les seves peces d'alta joieria es potencien amb la riquesa de la pedra, la noblesa dels materials, la barreja de colors, com l'or i la plata, els esmalts o el joc de textures com ratllats i perforacions, així com també les combinacions de pedres dures i pedres volcàniques. Tot plegat fa que siguin obres que mai no deixen indiferent. Les seves formes són geometria pura, superfícies planes, superfícies corbades, uns elements que les fan intemporals i que també poden acompanyar els seus propietaris al llarg de tota la vida.

En un moment en què els mitjans acosten els estils i creen influències, a vegades resulta difícil d'identificar l'obra dels diferents artistes. En canvi, és ben cert que pot dir-se que l'obra de Milós Gras és singular. Conèixer un artista per la seva obra té un valor enorme: avui estem immersos en el món de les marques i si podem dir "*això és un Valentino, un Chanel*", de les de la Maria Dolors Gras direm: "*això és un Milós*". En definitiva, totes les obres de Milós Gras tenen segell propi i aquest és el seu veritable mèrit, perquè identificar un artista per la seva creació significa que el seu estil ha perdurat en el temps i s'ha consolidat.

Milós Gras va néixer a Igualada i actualment viu a Barcelona. La seva formació acadèmica comprèn diverses disciplines artístiques a l'Escola Maçana. Va graduar-se en Arts Aplicades i Oficis Artístics en l'especialitat de ceràmica i escultura, joieria i disseny.

Des de 1981, es dedica professionalment a les arts i evoluciona des del camp de la ceràmica (amb la realització de murals de grans dimensions, alguns d'ells de més de 25 m², per a caixes d'estalvi, cases particulars, vestíbuls d'empreses i estaments oficials) cap a l'escultura i la joieria: de fet, les joies són sens dubte escultures de petit format.

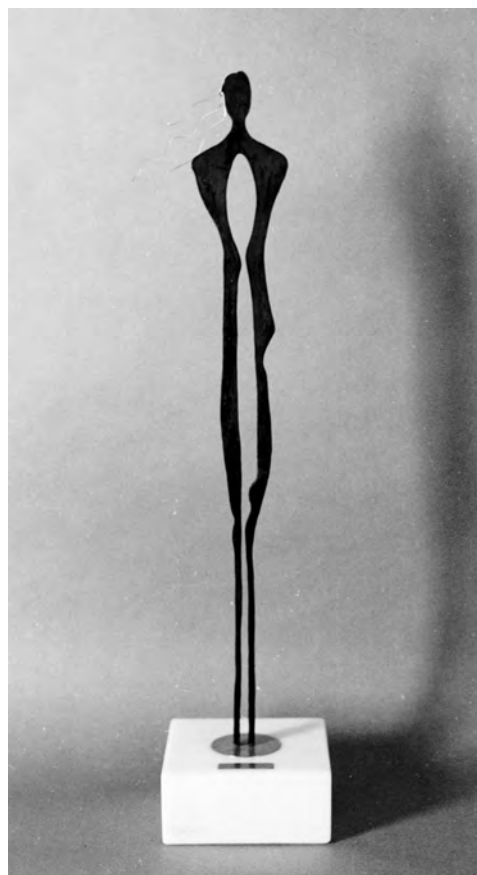
Ha participat en nombroses exposicions individuals i col·lectives, tant a Espanya com a la resta d'Europa, Amèrica i Japó. Va participar a l'Exposició Internacional del Museu de Le Lorc Beack de Los Ángeles (Califòrnia), per a la qual va ser seleccionada juntament amb altres quatre artistes de l'estat espanyol.

Ha realitzat nombrosos trofeus de tot tipus i participa en l'exposició de dissenyadors de Barnajoya dins la secció de Nuevajoya.

PREMIS

1986. Finalista del Premi Internacional Barnajoya.

1986. Primer premi de disseny en el concurs de l'Asociación Española de Gemología.

MARIBEL BANDRÉS OTO (Jaca). Investigadora històrica, exerceix com a conferenciant i articulista sobre temes relacionats amb l'art i la moda. És autora de diversos llibres: *El vestido y la moda. Diccionario Larousse* (1998), *La imagen del hombre profesional* (2002), *La moda en la pintura: Velázquez* (2002). Com a dibuixant, il·lustra els seus propis llibres.

